

паднала още ни капка, но горе се чуваше шумоленето на листата. А тъй като никакъв вѣтъръ не движеше душния въздухъ, лесно бѣше да се отгатне, че дъждътъ шумѣше въ листата.

Шумоленето се усилваше всѣка минута и скоро децата видѣха да падатъ отъ листата капки, които при свѣтлината на огъня приличаха на голѣми розови бисери. Завалѣ проливенъ дъждъ. Капкитѣ почнаха да падатъ все по-често и най-сетне презъ листата потекоха цѣли струи вода.

Огънятъ угасваше. Напразно Кали подхвърляше цѣли наржчи сухи вейки. Мокритѣ вейки само димѣха, а отъ долу вжгленитѣ пицѣха и пламъкътъ, едва що се разгорѣлъ, угасваше.

— Когато дъждътъ угаси огъня, все пакъ ще ни защитава оградата, — каза Стасъ, за да успокои Нелли.

Следъ това той въведе момичета въ палатката, зави го въ шала, а самъ бързо изскочи, защото отново се зачу кжсъ, отривистъ лѣвски ревъ. Този пътъ той се разнесе много по-близо и въ него като че ли личеше радостъ.

Дъждътъ се усилваше всѣка минута. Той тропаше по твърдитѣ листа и бърбукаше. Ако огънятъ не се намираше подъ клонитѣ, той отдавна би угасналъ, но и сега отъ него се издигаше само димъ, всредъ който свѣтѣха тукъ-таме тънки синкави лжчи. Кали хвърли на дървото вѣже и почна да се катери нагоре.

— Качва се на дърво, — каза Кали.

— Защо? — извика момчето.

Ярка, зловеща свѣткавица разкжса тъмнината, а отговорътъ на Кали биде заглушенъ отъ внезапенъ грохотъ, който разтърси небето и земята. Въ сщето време се дигна силенъ вѣтъръ, разклати клонитѣ на дървото, въ единъ мигъ разхвърли огъня, подигна тлѣещитѣ подъ пепелъта вжглени и, заедно съ снопове искри ги отнесе въ джунглитѣ*).

Непрогледна тъмнина обви цѣлия бивакъ. Изви се, страшна буря. Гръмъ следъ гръмъ, свѣткавица следъ свѣткавица. Кървави зигзаги рѣжеха черното небе. . .

*) Джунгли — Гори въ топлитѣ мѣста.

(Ще продължи въ 4 книжка).

Х. Сенкевичъ.